

Tiêu chuẩn con ngoan là đóng được nhiều vai kịch
(KOBE VAN VELDE)

CHƯƠNG 1

Những diễn viên không thích nói

Ăn được tiền thiên hạ quả thực không ngon nghe như chúng tôi nghĩ.

Dự án mở kênh Youtube giới thiệu loạt thí nghiệm làm giấy từ phân thỏ của chúng tôi bị trì hoãn bởi quá nhiều sự kiện dồn dập khác ập đến khi trời còn chưa kịp lập xuân.

Chú Freddy chạy đến, rì rầm gì đó với bố ngay dưới nhà để xe, rồi cầm chìa khóa chiếc xe bẫy chỗ đút túi quần. Mẹ tôi hấp tấp quăng lên xe cho chú mấy thùng mì ăn liền, thịt hộp, cá hộp, nước đóng chai trước khi chú vội vã lái đi. Cứ như họ đang thực hiện dự án buôn bán gì đó mà muốn giấu chúng tôi.

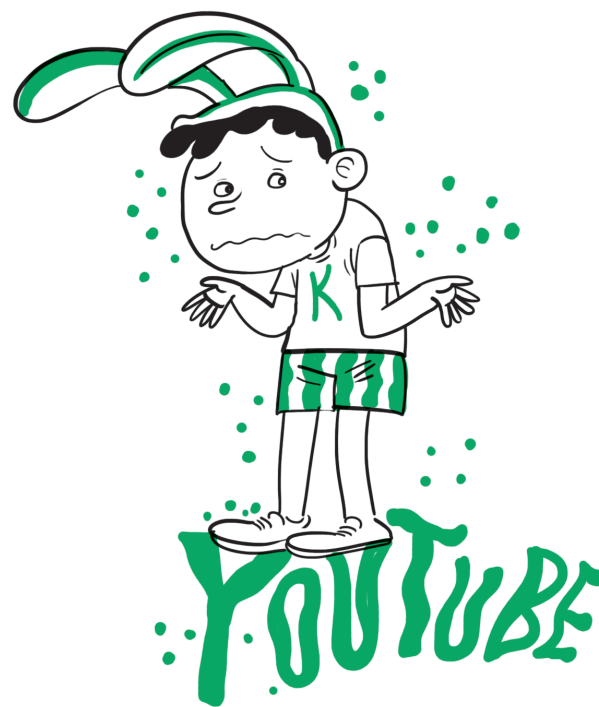
Chú đóng cửa hàng khoai tây rán, xúc xích nướng, đi mất hút cả tuần nay rồi.

Hỏi mãi mẹ tôi cũng chỉ hé chút thông tin: chú sang Ba Lan có việc gấp.

Kas với Robbe giục liên tục, tôi vẫn chịu không biết khi nào chú trở về. Bố ậm ậm ờ ờ:

– Chú Freddy về sẽ biết ngay, thế nào chú cũng mang xe đến trả, trẻ con đừng tò mò chuyện người lớn.

Lập kênh trên Youtube dành trở thành dự án treo chứ biết làm sao.

Quá trình triển khai kiếm tiền quá chậm chạp trong khi cuộc sống bỗng biến chuyển nhanh khác thường. Đòi lại tươi như xuân.

Tôi không có ý tả cây cối lại mọc lá xanh rì, hoa dại nở đầy đường, phấn hoa xộc vào nhức mũi, lũ chim đi tránh rét

bay về qua mái nhà kêu ca váng óc đầu nhé. Chuyện ấy năm nào chẳng diễn ra.

Tôi muốn nói kì nghỉ xuân năm nay không phải nối dài nữa, chúng tôi được đi học trở lại đúng kế hoạch.

Nhà trường hân hoan thông báo giờ ra chơi chúng tôi được chạy thoải mái khắp sân trường, các cột chằng dây khoanh vùng chơi theo lớp, theo khối tháo bỏ hoàn toàn.

Với chúng tôi, chỉ cần vậy đã thấy “em ơi mùa xuân đến rồi đó”!

Thế mà người lớn chưa yên tâm đâu. Họ lo chúng tôi khó tìm lại được trạng thái bình thường như trước đại dịch. Họ sợ trẻ con chịu nhiều áp lực quá sớm và quá lâu. Họ nghi ngờ mấy năm dịch bệnh vừa qua chúng tôi đang ủ đủ thứ bệnh tâm lí nào đó chưa bùng ra.

Phòng bệnh hơn chữa bệnh. À, như mẹ tôi nói là không để nước đến chân mới nhảy. Họ bắt tay thực hiện ngay kế hoạch đưa học sinh khối lớp Sáu đi Áo trượt tuyết một tuần để có kỉ niệm đẹp trước khi chia tay trường tiểu học⁽¹⁾.

Và ngay khi trở về, chúng tôi sẽ tăng cường tập luyện để cuối tháng Tư lên sân khấu công diễn vở kịch *Phù Thủy Xứ Oz*.

Là người không ưa kịch cợt nhưng nhìn thời khóa biểu thông thoáng hơn hẳn, giờ học bớt đi, bài về nhà cũng giảm để dành thời gian tập trượt tuyết, tập kịch, lòng tôi cứ gọi là tình tang, tính tang ngân vui như phím đàn.

Mẹ tôi, như thường lệ, là người luôn tìm ra nhiều lí do kém vui nhất khi mọi người đang cực kì hưng phấn.

(1) Ở Bỉ, cấp tiểu học có sáu lớp.

Khi cô Helena gửi nội dung vở *Phù Thủy Xứ Oz* kèm bảng phân vai qua thư điện tử cho mẹ, mẹ hăm hờ in ra mười tám trang kịch bản, chắc mắt mê lắm con trai của mẹ cũng được đóng vai phụ nào đó.

Kobe của mẹ sẽ đứng đặc đứng giữa sân khấu nói vài câu ngắn thôi, mà hài hước. Dưới khán phòng mẹ sẽ chụp sẽ quay lia lịa, nhấn nút tức thì *live stream* cho bà ngoại cùng xem. Tự hào biết bao nhiêu, Kobe của mẹ đang lớn khôn từng ngày.

OGO! Tôi đâu có giỏi mọi thứ. Tôi không thể đóng được đủ vai mẹ mong muốn trên đời này như thế được. Đưa kịch bản cho tôi, mẹ hờn hờ:

– Con đóng vai gì? Tập thoại đi mẹ kiểm tra cho.

– Con đóng khí bay.

– O, mẹ tưởng con được nhận vai Sư tử hay Bù nhìn, Người thiếc chẳng hạn. Con có vẻ hợp những vai đó.

– Những vai đó phải nói nhiều lắm, mẹ ạ.

– Con không thích nói à, nên cô phân vai khi?

– Cô Helena quyết, bọn con không tự chọn. Đứa nào chủ động xin vai cô sẽ cân nhắc.

– Chắc cô thấy con không có khiếu diễn rồi.

– Con biết ngay mẹ lại nói thế. Con không thích lên sân khấu. Đóng vai gì càng ít phải diễn càng tốt. – Tôi cáu.

– Ủ, mẹ sai, mẹ xin lỗi. Nhưng mà mẹ đặt vé cho cả nhà đi xem rồi. Em Kim háo hức xem con diễn lắm đấy, nó thấy con lên sân khấu không nói câu gì chắc sẽ thất vọng.

OGO. Cứu! Có mà người thất vọng là mẹ chứ chẳng phải Kim. Mẹ không hề biết tôi và Kas vui đến mức nào khi được đóng vai khi bay. Thành Robbe bị giao vai lính gác, chỉ mấy câu thoại cũng chật vật chứ không đùa:

“– Chúng mày không biết đọc à? –
Lính gác lên giọng hách dịch.

Cả bọn Dorothy, Bù nhìn, Sư tử,
Người thiếc đồng thanh:

– Đọc gì?

– Bảng treo trên cửa ấy. Không thấy à?

Lính gác biến vào cánh gà rồi chạy ra
mang theo cái bảng ghi dòng chữ:

**“Đề nghị gõ cửa,
chuông không kêu.”**

– Chúng mày đến đây làm gì? – Lính
gác lại hỏi.

– Gặp phù thủy.

